

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/179/2015
Identifikačné číslo spisu: 3013200668
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3013200668.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov: 1. P. X., bytom X., 2. X. W., bytom X., 3. Y. W., bytom X., 4. N. T. L., bytom X., 5. Z. V., bytom X., 6. G. V., bytom X., 7. T. T. C., bytom X., 8. T. C., bytom X., 9. Y. W., bytom X., 10. T. O., bytom X., 11. O. O., bytom X., 12. Q. R., bytom X., 13. T. X., bytom X., 14. T. X., bytom X., 15. Y. W., bytom X., 16. H. W., bytom X., 17. N. T. W., bytom X., 18. V. X., bytom X., 19. T. T., bytom X., 20. H. X., bytom X., 21. Y. P., bytom X., 22. T. P., bytom X., 23. O. P., bytom X., 24. Y. X., bytom X., 25. W. X., bytom X., 26. W. X., bytom X., 27. O. P., bytom X., 28. O. V., bytom X., 29. Y. Y., bytom X., 30. H. X., bytom X., 31. O. W., bytom X., 32. Z. W., bytom X., 33. I. W., bytom X., 34. X. X., bytom X., 35. Y. X., bytom X., 36. Y. X., bytom X., 37. Y.H., bytom X., 38. T.H., bytom X., 39. T.H., bytom X., 40. T. S., bytom X., 41. T. X., bytom X., 42. T. X., bytom X., 43. N. L., bytom X., 44. P. L., bytom X., 45. Y. L., bytom X., 46. T. W., bytom X., 47. T. J., bytom X., 48. V. O., bytom X., 49. Y. L., bytom X., 50. T. L., bytom X., 51. Y. L., bytom X., 52. K. P., bytom X., 53. W. T., bytom X., 54. Y. T., bytom X., 55. Q. L., bytom X., 56. N. Z., bytom X., 57. Y. Z., bytom X., 58. Y. Z., bytom X., 59. P. X., bytom X., 60. T. X., bytom X., 61. Z. X., bytom X., 62. T. X., bytom X., 63. Z. W., bytom X., 64. O. W., bytom X., 65. J. B., bytom X., 66. H. B., bytom X., 67. J. G., bytom X., 68. U. G., bytom X., 69. T. X., bytom X., 70. Y. X., bytom X., 71. T. X., bytom X., 72. T. X., bytom X., 73. O. V., bytom U., 74. H. V., bytom U., 75. Ing. T. L., bytom X., 76. T. X., bytom X., 77. T. V., bytom X., 78. T. X., bytom X., právne zastúpených Mgr. Michalom Urbanom, advokátom so sídlom Šafárikova 12, Trenčín, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky) so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, za účasti Krajskej prokuratúry v Trenčíne, so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín a pribratých účastníkov 1. Spoločnosť Stredné Považie a.s., so sídlom Opatovská 1735, Trenčín, IČO: 34 119 647, právne zastúpená Barger Prekop s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 869 724, 2. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, 3. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, 4. Urbárska obec Piechov, pozem. spol., so sídlom Boľšov, IČO: 42 285 411, 5. Obec Boľšov, so sídlom Boľšov 78, IČO: 00 317 080, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013, o odvolaní žalobcov a o odvolaní pribratého účastníka v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania nepriváva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky) č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil krajský súd povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu iných trov konania 70,- € za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia 502,47 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám ich advokáta.

Bývalý Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietol odvolanie a potvrdil územné rozhodnutie Obce Bolesov (ďalej aj „stavebný úrad“ alebo „správny orgán prvého stupňa“) č. 135/2012-TS1-A/10 z 26. septembra 2012 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) vydané podľa § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) o umiestnení stavby „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Luštek Dubnica nad Váhom“ na pozemkoch parc. č. W. (pôvodné katastrálne územie L.), XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, XX. (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, .(W., pôvodné katastrálne územie L.), XXX/XXX (pôvodné katastrálne územie L.), W. katastrálne územie X., podľa výkresu č. 3 „Situácia na podklade KN“ z dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej Ing. N. P..

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzajúc zo zásady, že cesty II. a III. triedy musia byť vo vlastníctve samosprávneho kraja [§ 3d ods. 2 veta prvá zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon)] rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa krajského súdu vo veci nebolo sporné, že záväzná časť územného plánu obce Bolesov stanovuje, že od mosta cez Váh po cestu II/507 bude realizovaná cesta III. triedy. Spornou bola podľa krajského súdu otázka právneho posúdenia a to, či umiestňovaná stavba spĺňa atribúty cesty III. triedy a teda, či napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je vydané v súlade s územným plánom obce Bolesov. Krajský súd poukázal na to, že v predmetnej veci správny orgán prvého stupňa podľa § 39a stavebného zákona vydal navrhovateľovi Spoločnosť Stredné Považie, a.s. rozhodnutie o umiestnení stavby s tým, že stavba je podľa § 43a písm. a/ stavebného zákona účelovou komunikáciou. Pokiaľ v záväznej časti územného plánu obce Bolesov je uvedené, že sa od mosta cez Váh po cestu II/507 bude realizovať cesta III. triedy, nemôže byť potom prvostupňové rozhodnutie a následne rozhodnutie žalovaného vydané v tom zmysle, že umiestňovaná stavba je účelovou komunikáciou. Na to, aby sa mohlo konštatovať, že vydané rozhodnutie je v súlade s územným plánom obce Bolesov podľa krajského súdu nepostačuje, že umiestňovaná stavba - cestná komunikácia spĺňa atribúty cesty III. triedy z hľadiska technického, ale je potrebné, aby spĺňala atribúty cesty III. triedy aj z právneho hľadiska, čo v danom prípade splnené nie je, keďže táto cestná komunikácia je vo vlastníctve Spoločnosti Stredné Považie, a.s., čo je v rozpore s ustanovením § 3d ods. 2 veta prvá cestného zákona, v zmysle ktorého cesty II. triedy a III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Krajský súd v tejto súvislosti doplnil, že žiadny osobitný predpis neustanovuje, že súdnej veci sa týka výnimka zo zásady, že cesta III. triedy musí byť vo vlastníctve samosprávneho kraja. Preto pokiaľ umiestňovaná stavba je vo vlastníctve právnickej osoby Spoločnosť Stredné Považie, a.s., ide podľa krajského súdu o rozpor so záväznou časťou územného plánu obce Bolesov, na ktorú vadu bol žalovaný povinný prihliadnuť, a pokiaľ tak neurobil, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ostatné žalobné námietky neboli podľa krajského súdu buď spôsobilé na súdny prieskum vzhľadom na koncentračnú zásadu podľa § 36 ods. 1 stavebného zákona alebo boli nedôvodné.

Priznanú sumu náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom krajský súd odôvodnil tým, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti OSP je podľa § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) jedna šestina výpočtového základu, čo je v roku 2013 suma 130,16 € a v roku 2015 suma 139,83 €. Žalobcovia boli v konaní úspešní, preto im krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok 70,- € (iné trovy konania) a náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby po 130,16 € - prevzatie a príprava zastúpenia [§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.] a podanie žaloby na súd [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.], za jeden úkon právnej služby v sume 139,83 € - účasť na pojednávaní súdu dňa 22. apríla 2015 [§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.], za jeden úkon právnej služby v sume 69,92 € - účasť na pojednávaní súdu dňa 20. mája 2015, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia [§ 13a ods. 1 písm. d/ v spojení s § 13a ods. 4 veta prvá vyhlášky č. 655/2004 Z.z.], plus 2 x režijný paušál 7,81 € a 2 x režijný paušál 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

Nepriznanie časti náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom krajský súd odôvodnil tým, že vyčíslenie trov právneho zastúpenia v sume 18 129,89 € advokátom žalobcov nemá oporu v zákone z viacerých dôvodov. Vychádzajúc zo zásady, že úspešnému účastníkovi sa priznávajú len účelne vynaložené náklady krajský súd uviedol, že označenie sedemdesiatdeväť osôb v správnej žalobe je neúčelné, nakoľko s prihliadnutím na koncentračnú zásadu podľa stavebného zákona mohol krajský súd podrobiť súdnemu prieskumu len žalobné námietky, ktoré boli vznesené pred správnym orgánom prvého stupňa v lehote do 14. mája 2012, pričom takéto námietky boli vznesené iba zo strany sedemnástich osôb. V zmysle § 250 ods. 1 veta druhá OSP bolo podľa krajského súdu úplne postačujúce, aby v súdnej veci ako žalobca bola označená čo i len jedna osoba z osôb, ktoré v lehote do 14. mája 2012 podali námietky a ostatné osoby by krajský súd do konania pribрал. Krajský súd poukázal tiež na to, že v prejednávanej veci bola dôvodná len jedna námietka žalobcov.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie pribratý účastník v 1. rade, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP].

Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžp/12/2011 z 23. novembra 2011 pribratý účastník v 1. rade v odvolaní uviedol, že vyriešenie otázky vlastníctva stavby nie je zákonným predpokladom na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby podľa § 39a stavebného zákona. Krajský súd podľa pribratého účastníka v 1. rade nevzal do úvahy vyjadrenie obce Bolešov, podľa ktorého je navrhovaná stavba v súlade s územným plánom obce Bolešov, pričom ide o najpovolanejší výklad územného plánu, pretože sa k nemu vyjadril ten, kto ho schvaľoval, teda obec.

Pribratý účastník v 1. rade poukázal na § 8 stavebného zákona a uviedol, že z hľadiska priestorového usporiadania a funkčného využitia územia, čo je podstatou územnoplánovacej dokumentácie, predmetná cesta, ktorá spĺňa technické parametre cesty III. triedy nemôže byť a nie je v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou obce Bolešov.

Krajský súd podľa pribratého účastníka v 1. rade pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo zmyslu územného plánu obce Bolešov ale prísne formalisticky sa upol na kritérium, ktoré nie je pre vec rozhodujúce. Ak platí, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013), potom uvedené argumentom a maiori ad minus musí podľa pribratého účastníka v 1. rade platiť aj o všeobecne záväzných nariadeniach prijatých obcou, ktorými sa záväzná časť územného plánu schvaľuje. Účelom ustanovení cestného zákona, ktoré upravujú vlastníctvo

jednotlivých pozemných komunikácií, je podľa pribratého účastníka v 1. rade zabezpečiť ich verejnú dostupnosť a financovanie ich správy a údržby. Predmetná cesta je preskúmaným rozhodnutím o umiestnení stavby jasne určená ako verejne prístupná a navyše je formálne určená ako účelová komunikácia, ktorá v zmysle cestného zákona môže byť vo vlastníctve právnických osôb.

Na základe uvedeného pribratý účastník v 1. rade navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu pribratého účastníka v 1. rade uviedli, že s poukazom na § 38 stavebného zákona nie je pravdou, že v konaní o umiestnení stavby nie je potrebné riešiť otázku vlastníctva a vzťah k pozemku. Žalobcovia zotrvali na tom, že žalobou napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s územným plánom obce Bolešov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu pribratého účastníka v 1. rade uviedol, že predmetom územného konania bolo umiestnenie stavby - účelovej komunikácie, ktorá bola navrhnutá a umiestnená do územia v technických parametroch zodpovedajúcich ceste III. triedy. Predmetná komunikácia preto podľa názoru žalovaného môže byť dočasne vo vlastníctve navrhovateľa územného konania a nie je zákonnou podmienkou, že takáto komunikácia musí byť v správe samosprávneho kraja, keďže nie je zatiaľ cestou III. triedy, aj keď z hľadiska technického takéto parametre spĺňa a vo výhľade podľa územnoplánovacej dokumentácie ňou má byť. Žalovaný poukázal na to, že predmetnú cestnú komunikáciu bude prevádzkovať stavebník iba po určitú dobu, kým nebude uzatvorená skládka odpadov Luštek, o čom svedčí aj zmluva uzavretá medzi stavebníkom a obcou Bolešov o odovzdaní tejto komunikácie obci po uzatvorení skládky odpadov.

V územnom pláne obce Bolešov nie je podľa žalovaného jednoznačne určené, že umiestňovaná cestná komunikácia v dotknutom priestore musí byť len cesta III. triedy. V zmysle územného plánu obce Bolešov je možné z hľadiska priestorového usporiadania a funkčného využitia dotknutého územia umiestniť na ňom aj účelovú príjazdovú a prístupovú komunikáciu, prípadne zbernú komunikáciu.

Žalovaný poukázal tiež na to, že k dokumentácii pre územné rozhodnutie sa súhlasne vyjadrili všetky dotknuté orgány, a to aj orgány územného plánovania, teda obec Bolešov a Trenčiansky samosprávny kraj. Podmienky vyplývajúce z týchto záväzných stanovísk boli premietnuté do výrokovvej časti územného rozhodnutia. V žiadnom z týchto stanovísk nie je uvedené, že by územným rozhodnutím umiestnená stavba účelovej komunikácie bola v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou platnou pre dané územie.

Z uvedených dôvodov sa žalovaný stotožnil s odvolacím návrhom pribratého účastníka v 1. rade.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podali proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania odvolanie žalobcovia, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP].

Žalobcovia v odvolaní poukázali na § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v ktorom je stanovený systém výpočtu tarifnej odmeny advokáta pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Odôvodnenie nepriznania časti náhrady trov právneho zastúpenia krajským súdom nemá podľa žalobcov oporu v zákone. Podľa žalobcov je nemysliteľné, aby pri zrušení celého napadnutého rozhodnutia bola miera úspechu posudzovaná podľa množstva úspešných žalobných dôvodov, zvlášť keď sa jedná o pochybenie orgánu štátnej správy. Žalobcovia poukázali na to, že v tomto prípade každý z nich musí zaplatiť advokátovi odmenu a zároveň podľa § 142 ods. 1 OSP má každý úspešný žalobca právo na náhradu trov konania proti žalovanému. Žalobcovia namietali, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v tomto prípade postačovalo, aby žalobu podal len jeden zo žalobcov, avšak nijakým spôsobom nezohľadnil práva ostatných žalobcov, ktorí mali záujem podať žalobu a túto aj podali. Názorom krajského súdu, koľko osôb má byť žalobcom vo veci, sa podľa žalobcov neprimerane

zasahuje do práva žalobcov na súdnu ochranu. Na podporu svojich tvrdení poukázali žalobcovia na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžo/105/2007 z 5. februára 2008, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 510/2012-9 z 9. októbra 2012. Žalobcovia ďalej uviedli, že v tomto konaní majú povinnosť byť zastúpený advokátom, avšak zároveň je ich právom podať žalobu vo veci a žiadať náhradu trov konania. Podľa žalobcov v napadnutom rozsudku absentuje akékoľvek právne odôvodnenie k dôvodom, pre ktoré im krajský súd uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 238/2008 z 30. novembra 2009.

Na základe uvedeného žalobcovia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil a priznal žalobcom náhradu iných trov konania 70,- Eur za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia 18.129,89 Eur, alebo aby rozhodnutie krajského súdu v tejto časti zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovia si zároveň uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v odôvodnení rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania príbratého účastníka v 1. rade a odvolania žalobcov (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu príbratého účastníka v 1. rade, ako aj odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky) č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013, ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie a potvrdil územné rozhodnutie obce Bolešov č. 135/2012-TS1-A/10 z 26. septembra 2012 vydané podľa § 39a stavebného zákona o umiestnení stavby „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Luštek Dubnica nad Váhom“ na pozemkoch parc.č. W. (pôvodné katastrálne územie L.), XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, XX. (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, (KN-C XXX, pôvodné katastrálne územie L.), XXX/XXX (pôvodné katastrálne územie L.), W. katastrálne územie X., podľa výkresu č. 3 „Situácia na podklade KN“ z dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej Ing. N. P..

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania príbratého účastníka v 1. rade, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vo veci samej. Závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku vo veci samej, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby odvolací súd nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu dopĺňa nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Podľa § 8 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 stavebného zákona územnoplánovacia dokumentácia komplexne rieši priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia, zosúladzuje záujmy a činnosti ovplyvňujúce územný rozvoj, životné prostredie a ekologickú stabilitu a ustanovuje regulatívy priestorového usporiadania a funkčného využívania územia. Územnoplánovacia dokumentácia sa spracúva pre stupeň celoštátny, regionálny, pre obce a časti obce. Územnoplánovacia dokumentáciu tvoria a) Koncepcia územného rozvoja Slovenska, b) územný plán regiónu, c) územný plán obce, d) územný plán zóny. Územnoplánovacia dokumentácia je základným nástrojom územného rozvoja a starostlivosti o životné prostredie Slovenskej republiky, regiónov a obcí. Odvetvové koncepcie ústredných orgánov štátnej správy a koncepcie rozvoja obcí a iné programy týkajúce sa hospodárskeho, sociálneho alebo kultúrneho rozvoja musia byť v súlade so záväznými časťami územnoplánovacej dokumentácie (§ 13).

Podľa § 13 ods. 1 veta prvá, ods. 2 a ods. 3 písm. b/ stavebného zákona územnoplánovacia dokumentácia sa člení na záväznú časť a na smernú časť. Schvaľujúci orgán určí záväznú časť a smernú časť územnoplánovacej dokumentácie. V záväznej časti vždy určí verejnoprospešné stavby a chránené časti krajiny. V záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie sa schvaľujú zásady a regulatívy v obci priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce, hranice zastavaného územia, usporiadania verejného dopravného, občianskeho a technického vybavenia, ustanovenia plôch pre verejnoprospešné stavby, na vykonanie asanácie a pre chránené časti krajiny, ochrany a využívania prírodných zdrojov, kultúrno-historických hodnôt a významných krajinných prvkov, územného systému ekologickej stability, starostlivosti o životné prostredie, tvorby krajiny vrátane plôch zelene.

Podľa § 26 ods. 3 stavebného zákona územné plány obcí a zón schvaľuje obec.

Podľa § 27 ods. 3 a ods. 6 stavebného zákona obec schvaľuje územnoplánovacia dokumentáciu a jej záväzné časti vyhlasuje všeobecne záväzným nariadením. Schválená územnoplánovacia dokumentácia je v určenom rozsahu záväzným alebo smerným podkladom na vypracovanie a schvaľovanie ďalšej územnoplánovacej dokumentácie, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavieb.

Podľa § 32 písm. a/ stavebného zákona umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o umiestnení stavby.

Podľa § 37 ods. 1 veta prvá, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom. Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenia účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad

neprihľadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou. Ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území, a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 3d ods. 2 veta prvá cestného zákona cesty II. triedy a III. triedy vrátane ich prejazdných úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Úlohou a cieľom územného konania je vykonať požadované opatrenia v území tak, aby bola v plnom rozsahu zabezpečená ochrana záujmov spoločnosti ako celku pri súčasnom rešpektovaní oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Konanie o umiestnení stavby je územným konaním, ktorým sa prostredníctvom stavebného úradu realizujú navrhované opatrenia z pohľadu ochrany nimi sledovaných osobitných verejných záujmov. Súkromný záujem je v konaní zabezpečený vymedzením okruhu subjektov, ktorým zákon priznáva postavenie účastníka konania.

Záväzným podkladom, z ktorého sa vychádza pri vydávaní územného rozhodnutia, ktorým je aj rozhodnutie o umiestnení stavby podľa § 39a stavebného zákona [§ 32 písm. a/ stavebného zákona], je územný plán obce alebo zóny (§ 27 ods. 6 a § 37 ods. 1 veta prvá stavebného zákona).

Je nepochybné, že v preskúmvanej veci pre vydanie územného rozhodnutia podľa § 39a stavebného zákona mal stavebnému úradu ako záväzný podklad slúžiť Územný plán obce Bolešov, schválený uznesením Obecného zastupiteľstva obce Bolešov č. 14/2008 z 12. septembra 2008 so záväznou časťou vyhlásenou všeobecne záväzným nariadením obce Bolešov č. 2/2008 z 21. decembra 2007 (ďalej len „Územný plán obce Bolešov“).

Povinnosťou stavebného úradu v územnom konaní o umiestnenie stavby je preskúmať okrem iného aj súlad návrhu na vydanie územného rozhodnutia s územným plánom obce (§ 37 ods. 2 stavebného zákona).

V § 37 ods. 4 stavebného zákona sú uvedené zákonné dôvody pre zamietnutie návrhu na vydanie územného rozhodnutia, t. j. ktoré bránia vydaniu územného rozhodnutia. Jedným z nich je aj nesúlad návrhu na vydanie územného rozhodnutia alebo predloženej dokumentácie s územnoplánovacou dokumentáciou.

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že v bode 2.18.4. Zásady a regulatívy na umiestnenie verejného dopravného a technického vybavenia územia a v bode 2.18.10. Zoznam verejnoprospešných stavieb Územného plánu obce Bolešov, t.j. v jeho záväznej časti [§ 13 ods. 2 veta druhá a § 13 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona] je pozemná komunikácia od mosta cez Váh po cestu II/207 charakterizovaná ako cesta III. triedy. Obec Bolešov ako stavebný úrad dňa 26. septembra 2012 pod č.

135/2012-TS1-A/10 podľa § 39a stavebného zákona rozhodla o umiestnení stavby „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Lužtek Dubnica nad Váhom“ s tým, že umiestňovaná stavba má byť účelovou komunikáciou podľa § 43a ods. 3 písm. a/ stavebného zákona. Bývalý Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku uvedené územné rozhodnutie obce Bolešov potvrdil.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd rovnako ako krajský súd k záveru, že územné rozhodnutie obce Bolešov o umiestnení stavby - účelovej komunikácie je v rozpore s Územným plánom obce Bolešov, v ktorého záväznej časti je uvedené, že v dotknutej časti územia sa má realizovať cesta III. triedy.

Cestný zákon v § 3d ods. 2 veta prvá upravuje, že cesty III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom krajského súdu, že na to, aby sa v tomto prípade mohlo konštatovať, že vydané územné rozhodnutie obce Bolešov je v súlade s Územným plánom obce Bolešov nepostačuje, že umiestňovaná stavba - cestná komunikácia spĺňa technické parametre cesty III. triedy, ale je potrebné, aby spĺňala atribúty cesty III. triedy aj z hľadiska právneho, čo v danom prípade umiestňovaná účelová komunikácia nespĺňa, keďže je vo vlastníctve právnickej osoby a nie samosprávneho kraja, pričom osobitný predpis neustanovuje, že tohto prípadu sa týka výnimka zo zásady, že cesta III. triedy musí byť vo vlastníctve samosprávneho kraja.

Z dôvodu, že samotný zákon (§ 3d ods. 2 veta prvá cestného zákona) vyžaduje, aby cesty III. triedy boli vo vlastníctve samosprávneho kraja, neobstojí námietka príbratého účastníka v 1. rade, že v preskúvanom územnom konaní nebolo potrebné riešiť otázku vlastníctva umiestňovanej stavby.

Odvolací súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky príbratého účastníka v 1. rade vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

Na námietky príbratého účastníka v 1. rade obsiahnuté v podaní z 15. júna 2016 označenom ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“, odvolací súd s poukazom na § 204 ods. 1 OSP neprihliadol, nakoľko tieto príbratý účastník v 1. rade vznesol po uplynutí lehoty na podanie odvolania, keď uvedené podanie bolo na Najvyšší súd Slovenskej republiky osobne podané dňa 15. júna 2016, pričom lehota na podanie odvolania príbratému účastníkovi v 1. rade uplynula dňom 16. júla 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku o náhrade trov konania vecne správny. Odvolací súd však má za to, že v tomto prípade nemožno žalobcom priznať nimi vyčíslenú náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v konaní pred súdom prvého stupňa z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3 <., súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

V ustanovení § 250k ods. 1 veta tretia OSP je pre náhradu trov konania uvedená výnimka zo zákonnej zásady zodpovednosti účastníkov za výsledok konania, ktorá spočíva v možnosti súdu nepriznať, či znížiť náhradu trov konania žalobcovi, ktorý v konaní mal úspech celkom alebo sčasti. Hoci bližšie podmienky pre nepriznanie alebo zníženie trov konania zákon neupravuje, ustanovuje, že súd takto môže postupovať, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom posúdenie splnenia podmienok pre

postup podľa takejto úpravy je výlučne na úvahe súdu.

V zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokoľvek advokáta. To však neznamená, že neúspešný účastník konania je povinný nahradiť všetky trovy predstavujúce odmenu advokáta úspešného účastníka (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžo/253/2010 z 29. septembra 2011).

Pri rozhodovaní o náhrade nákladov konania musí pritom súd zohľadňovať samotný účel procesu v správnom súdnictve, ktorým je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Súdne konanie nemôže popierať svoje skutočné spoločenské poslanie a nemôže sa stať len nástrojom, slúžiacim na vytváranie ľahkého a neodôvodneného zisku na úkor protistrany, spočívajúceho v zaplatení nákladov za zastúpenie advokátom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sži/8/2013 z 27. novembra 2013).

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie časti náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom v konaní pred súdom prvého stupňa v tejto veci spočívajú nielen v skutočnostiach uvedených krajským súdom, t.j. že s prihliadnutím na koncentračnú zásadu podľa § 36 ods. 1 stavebného zákona mohol krajský súd podrobiť súdnemu prieskumu len žalobné námietky, ktoré boli vznesené pred správnym orgánom prvého stupňa v lehote do 14. mája 2012, pričom takéto námietky boli vznesené zo strany sedemnástich osôb, avšak žalobcov v danej veci je sedemdesiatosem, ale aj v tom, že úkony právnej služby, za ktoré krajský súd priznal žalobcom náhradu trov (t.j. prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd, účasť na pojednávaní súdu dňa 22. apríla 2015 a účasť na pojednávaní súdu dňa 20. mája 2015, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia) boli skutkovo a právne totožné pre všetkých žalobcov, t.j. jednotliví žalobcovia neuplatňovali v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom advokáta osobitné námietky.

Odvolací súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP, ktorý súdu umožňuje, aby podľa vlastnej úvahy nepriznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania, ak zistí dôvody hodné osobitného zreteľa, nepovažoval za právne relevantnú odvolaciu námietku žalobcov, že v predmetnej veci ide o obligatórne zastúpenie žalobcov advokátom.

Porušením práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa jej článku 47, podľa odvolacieho súdu nie je také rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná účastníkovi náhradu nákladov na zastupovanie advokátom z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 ako vecne správny podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že sčasti úspešným žalobcom (v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu vo veci samej mali žalobcovia úspech, avšak v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu v časti náhrady trov konania žalobcovia úspech nemali) z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď žalovaný nedal svojím konaním podnet na podanie odvolaní. Žalovanému v správnom súdnictve náhrada trov konania neprináleží. Krajská prokuratúra v Trenčíne a príbratí účastníci v 1. až 5. rade nepodali návrh na náhradu trov odvolacieho konania (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.